

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Die 3. Maii. Inventio sanctæ Crucis. Si quid fortè asperius inveniatur, de
quo conquereris, de inventa cruce conquereris. Inventæ cruci tantùm quis
detrahit, quantùm in pœnis murmurat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

Iob. 2. 6. 1 non advertimus nec cogitamus, sicque fit ut quod ait Iob: Gigantes gemunt sub aquis. Id est, proVecti aetate laborant defectu virtutis, Et quid facient cum inspicere cæperit Do-

minus? Hoc est modò gemendum & prospiciendum.

Vide in 3. parte, Dominicam 7. & ubi agitur de Renovatione votorum, in fine.

IN FESTO INVENTIONIS SANCTÆ CRUCIS. Die 3. Maii.

Notas facite in populis ad inventiones eius. Il. 22.

VERITAS PRACTICA.

Si quid forte asperius inveniatur de quo conquereris, de inventa Cruce conquereris.

RATIO est aperta, quia crux id omne dicitur quod est asperum in virtute seu divino cultu. Ut verò melius intelligatur quomodo hæc querimonia & murmura redundent in ipsam Christi crucem, sic alia videtur alteri subiicienda veritas:

Inventæ cruci tantum quis detrahit, quantum in pœnis murmurat.

RATIO est, quia detrahens cruci est virtutem eius diminueret.

Sed qui murmurat in pœnis, tantum dimittit virtutem crucis quantum murmurat.

Ergo & illi tantum detrahit. Quod ne fiat, discite libenter pati.

I. PUNCTUM.

TRES possunt considerari ad inventiones crucis, seu triplex adinventio Dei, circa crucem.

Prima quæ hodie colitur, quando Helena Constantini mater Imperatoris Christiani divino mota consilio, sacrum illud lignum, in quo Christus Dominus pependit, invenit Ierosolymis in monte Calvaria, ubi per trecentos pene annos latuerat. Inventio est etiam Dei, seu divina adinventio, non quia tantum divino, ut dixi, motu facta est, sed quia idcirco facta est, ut Christiani hoc salutari signo per univèrsam orbem celebrato, salutis suæ instrumentum & Salvatoris sui memoriam

præcipuo cultu venerarentur. *O Crux splendidior cunctis astris. Hæc est arbor dignissima, in paradysi medio situata, in qua salutis author proprio morte mortem omnium superavit.*

Secunda Dei adinventio circa crucem, est admirandum divinæ Sapientiæ consilium, quo reparandi humani generis hic adinventus est modus; quàm stupendum hoc consilium! qualis adinventio! quis cogitasset salutem hominum, maximum illud divinorum omnium opus, in tã vili & probrosa materia, quale erat infame lignum crucis, esse restaurandam? *Christus factus est pro nobis maledictus, Gal. 3. quia scriptum est: maledictus omnis qui pendet in ligno. Quis verò non demeretur illam crucis infamiam in tantam modo gloriam & honorem esse commutatam, ut nihil cruce sit gloriosius, nihil pretiosius? Vobis honor credentibus, non credentibus autem lapis, quem reprobaverunt adificantes, hic factus est in caput anguli: MIHI autem absit gloriari nisi in cruce Domini Gal. 6. nostri Iesu Christi, per quem mihi mundus crucifixus est, & ego mundo.*

Tertia denique adinventio est, cum ex honore & pretio crucis, in qua Christus Dominus salutem nostram est operatus, inferitur æstimatio & commendatio mortificationis & tolerantia, quæ est genus quoddam crucis de quo Dominus: *Si quis vult post me venire, abneget semetipsum, & tollat crucem suam quotidie, & sequatur me.* Sicut enim, quod erat infame lignum, per contactum Christi, factum est gloriosum, ita pœnæ & opprobria quæ secundum carnis & mundi sensum erant horrenda, nunc per Christum facta sunt suavia & amplectenda. *O bona crux quæ decorem de S. Andreas membris Domini mei accepisti! quod non tam dictum de ligno quam de tormento crucis,*

seu de qualibet alia pœna, cujus Dominus tã verè abstulit opprobrium & aculeum, ut non sit minus honorificum & suave pati quam gestare crucem. Undenam ergo nunc inter Christianos de pœnis quas inveniunt murmura? Certe undecunque veniant & quicunque sint, qui sic in pœnis murmurent, Iudicum, Paganum & profanum aliquid redolere dicendi sunt: cum tantum detrahant honori crucis, cujus hodie honor commendatur, quantum in pœnis murmurant.

Hæc est proposita veritas ad praxim non minus utilis quam facilis ad intelligentiam. Quid est enim honori crucis detrahere, nisi vim eius & virtutem diminueret? Nonne si quis negaret miracula, sanitates, expulsiones dæmonum, mortuos suscitatos & alia innumera per sacrum crucis lignum mirè patrata; si quis ea derideret quasi per illud lignum nihil tale fieri posset, nonne cruci detraheret? Quia scilicet vim ejus & virtutem negaret. Nonne propter crucis signum quod in frõte formas, eam inesse vim ut dæmones pellat, tentationes arceat, divinam conciliet opem, & sexcentis abundet bonis? sic igitur hæreticus aliquis qui hæc irrideat, nonne is cruci detrahet? Cur porro nisi quia vim eius & virtutem diminuet? sed absit hoc erroris portentum, & quod ab ipso nascentis Ecclesiæ primo exordio factum est, sic semper fiat, quod Tertullianus luculentè scribit: *Ad omnem progressum atque promotum, ad omnem aditum atque exitum; ad vestitum & calcatum, ad lavacra, ad mensas, ad lumina, ad cubilia, ad sedilia, quacunque nos conversatio exerceat, frontem crucis signaculo terimus. Harum & aliarum disciplinarum si legem expositales, scripturarum nullam invenies. Traditio tibi præstatur auctrix, consuetudo confirmatrix, & fides observatrix.*

I. de corona mil. c. 3. & 4.

Ad omnem progressum atque promotum, ad omnem aditum atque exitum; ad vestitum & calcatum, ad lavacra, ad mensas, ad lumina, ad cubilia, ad sedilia, quacunque nos conversatio exerceat, frontem crucis signaculo terimus. Harum & aliarum disciplinarum si legem expositales, scripturarum nullam invenies. Traditio tibi præstatur auctrix, consuetudo confirmatrix, & fides observatrix.

II. PUNCTUM.

SED qui murmurat in pœnis, virtutem crucis tantum diminuit, quantum murmurat.

Hæc est enim virtus crucis, ut pœnas acceptas & gratas faciat; hoc est lignum, quod in aquis amaris positum dulces illas fecit; hæc est farina, quæ in ollam conjecta, omnem induram amaritudinem sustulit; hic sapor mellis, ex ore leonis educus; hoc est oleum, quo inunctum jugum compurefecit & sic suave jugum Christi, de quo tam suaviter S. Augustinus: *Mansuesce-*

Is. 10.

isti jugo tuo cervicem meam, & nunc porto illud & leve est mihi. Hic fasciculus myrrha, qui dicitur 20. Conf. inter ubera sponse morabitur, nihil est tam alperum & insuave quod non condariur, ut Cant. 1. de se suisque proficitur S. Bernardus. Denique Serm. 43. sicut in cruce est salus, ita in ea est infusio salis. 1. 2. c. 12. pœna sua vitatis, ut est apud Kempensem.

Undenam porro illa suavitas, illa facilitas nisi à cruce Christi? sive quod inde Christus gratiam promeruerit, sive quod ejus incuitu nos ita formet: sive quod ex ejus veneratione, animus in pœnarum amore facile transeat. Quocunque id denique modo fiat, prope illud est quod in templorum consecratione peragitur dum unguuntur cruce. Vos qui expertis estis, inquit S. Bernardus, ecce scitis, quia verè crux nostra inuncta est & per gratiam spiritus adiuvantis, suavis & delectabilis est. pœnitentia nostra, & ut ita dicam, amaritudo nostra dulcissima.

Tu verò quisquis murmurat, nonne hanc virtutem crucis negas aut minuis? Unde enim murmuratum nisi ex adverso animi sensu, quem pœnæ sensus excitat? Quid porro est ad versus ille animi sensus nisi iudicium quoddam de amaritudine & acerbitate doloris quæ sustines? quod quidem iudicium tuum si verum est, falsum esse necesse est, quod de virtute crucis dicitur, sicque virtutem eius tantum diminuis per murmur, quantum per illud iudicis id esse malum quod per crucem factum est bonum. Esto sic adhuc sensibilis dolor, non est sublatus per crucem dolor, sed ille duntaxat animi angor & inætor quem ex dolore percipis, si modò velles ad crucem Christi attendere; sicut dæmon dicitur victus & mors mortua per mortem Christi, cum tamen ne dæmon cesset tentare neque mors vitam abripere, sed quia per mortem Christi facile possumus dæmoni resistere & æternæ mortis damna evitare, sic mors cogitur non quidem non adesse sed non obesse, ait sanctus Bernardus. Ita planè de pœnis sentiendum, sic per crucem Christi sunt mitigata, ut remaneat quidem dolor, sed non angor ille qui murmurat excitat, si cum divina gratia cogitare velis sic te per pœnas conformari Crucifixo, sic te salutem & perfectionem assequi, sic te, uno verbo, tibi certiores gratias, gloriaque thesauros cumulare. Unde quàm verum est hanc esse vim & virtutem crucis, ut illum angorem & murmur possit compescere, tam certò liquet.

quet te hanc diminuere virtutem cum adhuc murmurat; nam illi te opponis, ejus resistis gratiæ; neque minus ei contradicis quam si negares quod dicitur de eius virtute & potentia, palamque diceres te contrarium experiri. O te miserum qui cum Christi hostibus expugnas crucem, à qua poteras contra tuos hostes propugnari!

III. PUNCTUM.

SIC ergo quando quis invenit aliquid asperum de quo conqueritur, & de inventa cruce conqueritur, & inventa cruce tantum is detrahit, quantum in pœnis murmurat, Quia sic virtutem eius diminuit quod est illi detrahere, & honorem qui hodie ab omnibus ille conferitur velle quodammodo subtrahere, perinde ac si crucis hostis, & de illis esset quos Apostolus vocat, *Inimicos crucis Christi!* Certè non alios ita vocat quam qui terrena sapiunt & delicias præferunt veris bonis, atque hoc sæpe cum à se dictum scribat, nunc se stentem ait iterare ac rursus repetere, cum sic ad Philippenfes scriberet. Quod & alius Apostolus his aptè verbis exponit: *Hi sunt murmuratores, querulosi, secundum desideria sua ambulantes.* Vide ne quò impietatis te murmur tuum

adigat! Vide ne quanto gravius in pœnas devolvaris cum de pœnis cõquereris! nihil enim ita celeriter ac severè punit Deus quam istos murmuratores, ut præclare Judith suis Bethulicis, unde & patientiæ commendanda sumit argumentum: *Omnes, inquit, qui placuerunt Deo, per multas tribulationes transferunt fideles. Illi autem qui tentationes non susceperunt cum timore Domini, & impatientiam suam & improperium murmuratiõis suæ contra Dominum protulerunt, exterminati sunt ab exterminatore & à serpentibus perierunt.* Et nos ergo non ulciscamur nos pro his quæ patimur, sed reputantes peccatis nostris hac ipsa supplicia minora esse, flagella Domini quibus quasi servi corripimur, ad emendationem & non ad perditionem nostram evenisse credamus. Et dixerunt illi Ozias & Presbyteri; *omnia quæ locuta es, vera sunt & non est in sermonibus tuis ulla reprehensio*

Judith 8.

1. Cor. 10.
Num. 11.

Velle ne tu illam reprehendere? Nonne tu igitur reprehensibilis es, si murmurare pergis! Custodite ergo vos à murmuratiõne quæ non solum nihil prodest, ut monet Sapiens, sed & valde nocet ut visum est, unde idem pergit; & à detractione parcite lingua, quoniam sermo obscurus in vacuum non ibit, os autem quod mœtuitur, occidit animam. Vide supra in Quadragesima, singulis pene hebdomadis & feriis.

Sap. 1.

Phil. 3.
S. Judas.

CONSIDERATIONES ET VERITATES COMMUNES OMNIBUS STATIBUS.

PRIMA CONSIDERATIO. NON SINE DEO STATVM Esse deligendum.

Va filii desertores, dicit Dominus, ut faceretis consilium & non ex me, & ordiremini telam, & non per spiritum meum, ut adderetis peccatum super peccatum, & os meum non interrogastis. Matæ 30.

VERITAS PRACTICA.

Præcipitatio animi in statu vitæ deligendo, præcipitium est animæ.

SENSVS est, quod qui sine Deo temerè statum

vita præsentis eligit, timere debet ne statum eligit futura damnationis.

RATIO est, quia illi suo in statu timendum est in futuram vitam, qui statum exerceat sine dũ & gratiis Dei.

Sed qui sine Deo temerè statum vita præsentis eligit,